

Finantslov eller der ingen kommer. Jeg indſer ikke, hvad Regjeringen har gjort for at undgaa det Skjer. Hvorfor har Regjeringen optaget de to Spørgsmaal paa Finantsloven, ſom den har ſøgt afgjort ved ſærlig Lov? Var det ikke mere rimeligt og naturligt, at Regjeringen vedblivende forhandlede dem paa ſærlige Love end at optage Striden paa den Hovedlov, ſom abſolut ſkal være færdig een Gang om Aaret, for at Regjeringen ſkal kunne føres efter Forfatningens Veſen og Natur? Hvorfor har Regjeringen forladt de ſærlige Love og ført Spørgsmaalet ind paa Finantsloven? Dette tjener til Dplysning ogſaa for det ærede 1ſte Medlem for 10de Kreds (Seſſen). Han erindrede nemlig om den Tale, der blev holdt for nogle Aar ſiden af det ærede Medlem, ſom har ſin Plads hiſtoire (Krieger). Den Tale ſtaar i min Hukommelse endnu, den blev holdt med en Verdighed, ſom en alvorlig Rigsdagsmand ikke let ſkal glemme, naar han har hørt den, men hvad angik den Tale? Den angik det at ville overbevise om, at det var uberettiget at ville afgjøre paa Finantsloven de 5 berømte Punkter, ſom mine politiske Meningsfæller dengang vilde holde paa Finantsloven, hvad gjælder nu Striden? Nu gjælder Striden det Modſatte. Nu vil man fra den modſatte Side tvinge de omſtridte Punkter ind paa Finantsloven. Jeg paastaar, at det er at vende Alting paa Hovedet. Nei, jeg er villig til at modtage den Være, ſom det høitagtede Medlem gav dengang; Lad os blot være enige om ikke at føre Striden om enkelte Punkter ind paa Finantsloven, ſom med ſamme Nytte kan føres paa ſærlig Lov, ſom med ſamme Nytte kan afgjøres paa ſærlige Love. Det er det, ſom jeg har forlangt, og ſom jeg i dette Øieblik forlanger af den ærede Regjering. Den kunde med den ſørſte Værdighed af Verden have havt en Finantslov og ſaa have ført Striden om de ſærlige Punkter paa ſærlige Love. At føre Striden paa den for Statshusholdningen uundgaaelige Lov, at ſætte Alt i Bevægelse ved igjen at opløſe Folkethinget den ene Gang efter den anden, er en Vei, om hvilken Regjeringen kan ſige ſig ſelv, at derved bliver Knuden ikke løst. So længer der ſtrides om en Ting, og jo haardere Meningerne komme til at ſtaa overfor hinanden, deſto vanſkeligere er det altid at faae Knuden løst. Det vil jeg anmode den høitagtede Juſtitsminiſter om, at han ikke forandrer Striden fra det, den virkelig er, til Noget, den ikke er. Jeg ſtralægger mig al Skyld og al Andel deri, thi mine Beſtræbelſer gaa ikke i ſjæneſte Maade ud paa at styrte Regjeringen, men jeg lægger Regjeringen paa Sinde at regjere paa den Viſ, at Land og Folk ere tjente dermed, og at vi faae en Finantslov; thi ſelv om det ſkulde bringes ſaa vidt — det kunde vi nu ikke komme til paa denne Side af 1ſte April, talet var forſaavidt den meget berømte midlertidige Lov, ſom nu gjælder til 1ſte April (Fischer: Ven-

gere!) — Ja, den Dag den Sorg — ſelv om Regjeringen ſkulde tage den fortvulede Beſlutning at ſkrive en Finantslov for egen Regning, betvivler jeg, at Regjeringen kan finde nogen Tilfredsſhed ved et ſligt Foretagende, ved et ſligt Experiment. Men hvorfor vil ſaa Regjeringen forſætte i en Retning, der kan føre til Sligt? Det er det, der er mig uforklarligt. Regjeringen beſtaar jo efter Alles Mening, det lægger man ingen Dølgſmaal paa, af forſtandige og fornuftige Mænd, men de ere en lille Smule mere ſtridbare, end nyttigt er. De ſkulde dog tage Fornuften fangen og ikke blive ſaaledes ved, thi det vil ſelvſølgelig ſlet intet Reſultat give og ingen Ting føre til uden det, at vi vedblive at ligge i Brødet.

Juſtitsminiſteren (Mellermann): Jeg finder mig foranlediget til at bemærke, at naar jeg før talte om, hvad der laa bag det ærede Medlems Ord, ſigtede jeg derved ſelvſølgelig ikke til, hvad det ærede Medlem ſelv perſonlig mener og tænker eller ikke mener og tænker, men jeg ſigtede til den politiske Theori, ſom laa i hans Ord, og ſom konſekvent maa udbrages deraf, hvad enten dette har ſtaaet klart for det ærede Medlem ſelv eller ikke, og der er intet Fornærmeligt, intet Nærgaaende i, at man i den Betydning taler om, hvad der ligger bag en Mand's Ord. Det ærede Medlem maa med ſtov Fornuftelſe fremdrage, hvad der i den Betydning ligger bag mine Ord, hvilken politiſk Totalopfattelſe af Forfatningen, der ligger i den. Andet har jeg ikke tilſigtet, naar jeg talte om, hvad der laa bag det ærede Medlems Ord. Hvad angaar det Spørgsmaal, han rettede til Regjeringen, hvorfor man havde ladet diſſe Punkter træde frem paa Finantsloven, og hvorfor man ikke vedblivende havde behandlet dem paa ſærlige Love, tror jeg, at Beſvarelsen deraf er temmelig let. Hvad Univerſitetsspørgsmaalet angaar, har jeg jo allerede gjort opmærksom paa, at Regjeringen er vedbleven at ſøge dette Spørgsmaal løst paa ſærlig Lov, ſaa længe den havde nogensomhelſt Grund til at antage, at det andet Thing var villigt dertil; men at man førſt nu, efterat det er blevet fuldstændig vitteligt, at den ſærlige Lov angaaende dette Emne ikke vilde blive færdig, idet der, ſkjønt den blev forelagt i Begyndelſen af Seſſionen, til Dato ingen Betænkning er kommen i Sagen, har beſluttet ſig til at bringe Spørgsmaalet frem paa Finantsloven, hvor der er et naturligt Tilknætningspunkt dertil, fordi der paa Finantsloven ſtaar den Anmærkning, at Univerſitetets Underſtud ſkal dækkes af Kapitalformuen. Og hvad det andet Spørgsmaal, det om Lønningstillæget, angaar, er jo Grunden til, at det er kommet frem paa Finantsloven, heller ikke vanſkelig at forklare. Man ſøgte jo gjennem en ſærlig Lov at udvirke ikke et Dyr-